

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 5. november 2024

Sag BS-7613/2023
(11. afdeling)

Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs ved
ad hoc kurator, advokat Gunvor Sundgaard Happe
(advokat Gunvor Sundgaard Happe)

mod

Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte
(advokat Ole Spiermann)

Retten i Lyngby har den 30. januar 2023 afsagt dom i 1. instans (sag BS-26819/2021).

Landsdommerne Anne Birgitte Fisker, Ole Dybdahl og Martin Melchior (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs, har gentaget sin påstand for byretten om, at Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte skal betale 16.650.200 kr. med tillæg af procesrente fra sagens anlæg.

Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for landsretten fremlagt en række nye bilag, herunder processkrifter og korrespondance i forbindelse med behandlingen af konkursbegæringen og kæresagen herom, årsrapport for 2012-13 for Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS, årsrapport for 2012-13 for Virksomhed ApS 2 i likvidation (tidl. Virksomhed ApS 1) samt

anmodning om opsættende virkning af appellen af High Courts of Justice's deldom af 19. april 2013.

Der er endvidere fremlagt kurators indstillingsskrivelse af 17. marts 2023 og referat af 18. april 2023 vedrørende fordringsprøvelse af de britiske skattemyndigheders endelige krav på ca. 72,9 mio. kr. i Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS konkursbo.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs

har i påstandsdokument af 2. september 2024
supplerende anført navnlig:

”3 ANBRINGENDER

3.1 INDLEDENDE BEMÆRKNINGER OM BYRETTENS DOM

...

Retten i Lyngby fandt i forhold til erstatningsbetingelserne, at der forelå kausalitet, adækvans, og at konkursboet havde lidt et tab, jf. præmis-serne i dommen, side 42 (...).

I relation til ansvarsvurderingen fandt Retten i Lyngby, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte alene kunne have handlet ansvarspådragende, dersom det i den konkrete situation ” *have været muligt for advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte at handle anderledes, ligesom det skal fastslås, at han burde have handlet anderledes* ” , jf. dommen side 42, 5. afsnit.

Retten i Lyngby fandt ikke, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte handlede ansvarspådragende.

Retten støttede bl.a. dette på en præmis om, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte ikke ” *kunne have nægtet at efterkomme anmodningen* ” fra klienten om at udbetale midlerne på klientkontoen til klienten, og at der ikke var grundlag for at afvige herfra i den konkrete sag, jf. dommen, side 42, midtfor – 43 øverst (...).

Det bestrides, at Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte ikke kunne eller burde have handlet anderledes. Der er omfattende retspraksis, hvorefter en advokat ikke ”blot” kan og skal følge sin klients instruks, når handlingen vil medføre retsbrud og tab for andre involverede.

Midlerne på klientkontoen blev udbetalt den 29. november 2013, hvilket vil sige dagen efter mødet i skifteretten, og der er ikke grundlag for at antage, at det ville have været i strid med god advokatskik eller ansvarspådragende for advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, hvis han havde ” *ventet med at ”efterkomme anmodningen* ” til den 13. december 2013, hvor skifteretten havde oplyst, at der ville blive afsagt kendelse om, hvorvidt Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS skulle tages under konkursbehandling.

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte burde have afventet skifterettens kendelse den 13. december 2013. Ved sin handling

medvirkede han til, at den

likviditet, som han havde procederet på, skulle støtte solvensargumentet, blev fjernet fra Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS sfære og i bragt i kreditorly.

3.2 ANSVARSGRUNDLAGET

...

3.2.1 *Særligt om ansvar ved rådgivning af insolvente virksomheder* En advokat skal udvise en særlig agtpågivenhed, hvis klienten er insolvent, eller der er risiko for, at klienten bliver insolvent på grund af kendte men bestridte fordringer.

...

Hvornår, en handling er ansvarspådragende, er altid en konkret vurdering af de samlede omstændigheder, men alle "usædvanlige" transaktioner og dispositioner bør udøves med stor tilbageholdenhed, når der foreligger insolvens eller risiko for at blive insolvent ved en disposition.

Det usædvanlige i nærværende sag var ikke udbetalingen fra klientkontoen til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS isoleret set, men det forhold, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte tidligere havde bistået med at udlåne hele selskabets likviditet til Virksomhed ApS 5 med henblik på at bringe midlerne i kreditorly, men da midlerne nu skulle bruges som argument i skifteretten i konkurs sagen, skulle de ren proforma overføres midlertidigt til klientkontoen hos advokatfirmaet. Det var dog ikke formålet, at pengene reelt skulle tilgå Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS kreditorer, hvorfor advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte straks bistod med at returnere midlerne, inden skifteretten havde truffet kendelse i sagen.

Der henvises videre til Højesterets dom trykt i UfR 1986, side 513/2, der handlede om, hvorvidt en advokat var erstatningsansvarlig for at overføre et lån til et nærtstående selskab med midler, der stod på advokatens klientkonto. Midlerne på klientkontoen hidrørte fra et salg af selskabets aktiver i form af en ejendom. Lånet blev ydet uden sikkerhed og uden oprettelse af lånedokumenter.

I forhold til ansvaret udtalte Højesteret ganske kort:

*"Efter forslag fra appellanten og under hans medvirken blev en væsentlig del af anpartsselskabets midler udlånt til Virksomhed A/S 3, i realiteten med det formål at dække en anpartshaveren påhvilende, men anpartsselskabet uvedkommende gæld. Der blev ikke stillet nogen form for sikkerhed for lånet, og **det måtte for appellanten fremstå som en nærliggende mulighed, at begge selskaber senere - som det skete - måtte ophøre uden dækning til kreditorerne**. Det tiltrædes herefter, at appellanten er anset ansvarlig for det af långivningen følgende tab (...)"* [mine fremhævninger]

Af dommen kan det udledes, at normen for en advokats ansvar er ganske strengt, når advokaten medvirker til en transaktion, der påfører andre et tab, som advokaten burde være bekendt med.

De to domme [tillige UfR 2012.1982H] viser, at det utvivlsomt ville have været ansvarspådragende, hvis advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte havde overført klientmidlerne direkte til Virksomhed ApS 5, idet landsretten alle-

rede har fastslået, at denne overførsel var groft uforsvarlig for ledelsen, jf. nedenfor under afsnit 3.2.4.

Det gøres gældende, at det ikke ændrer på vurderingen i denne sag, at midlerne først blev overført til Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS egen bankkonto og derfra videre til Virksomhed ApS 5, idet advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte vid-ste eller burde have vist, at dette var hensigten.

Videre kan henvises til de ældre selskabstømmersager, f.eks. Højesterets afgørelse optrykt i UfR 1997, side 364, UfR 2000, side 365/2 og UfR 2002, side 582.

Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS økonomiske situation var således, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte klart skulle have agereret i overensstemmelse med den skærpende praksis, der foreligger vedrørende insolvensrådgivning på tidspunktet for overførslen den 29. november 2013. Han skulle have af-ventet skifterettens kendelse og ikke udbetalt beløbet straks og samme dag, som klienten anmodede herom.

Midlerne, som stod på advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte klientkonto, stam-mede fra en førtidig tilbagebetaling af et lån, der ellers var uopsigeligt i 10 år, og låntageren savnede pengene. Det må lægges til grund, at den førtidige tilbagebetaling alene skete til brug for advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte procedure for skifteretten. Formålet var at skabe en skabe ny – men misvisende - troværdighed over for skifteretten om likviditeten med henblik på at argumentere for solvens, på trods af at selskabet klart var insolvent. Derfor var det første, der skete, efter midlerne var blevet overført til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS, at pengene blev ”genudlånt” ud i Efternavn-familiens selskabskæde. ”Genudlånet” var ikke i Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS interesse, men alene i Efternavn-familiens interesse, idet midlerne herved ville komme i ly af den truende konkurs. Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, der igennem en årrække havde været ”trusted advisor” for Efternavn-familien vidste eller burde vide, at midlerne, der blev overført til klienten, straks ville blive kanaliseret tilbage i selskabskæden til samme sted, hvor midlerne kom fra, nøjagtig som det skete til-bage i 2010.

3.2.2. Insolvensvurderingen i kontekst med rådgiveransvaret

Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS og resten af Koncern var under afvikling og således uden drift på tidspunktet for advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte udbetaling af beløbet fra klientkontoen. Den omstændighed at de britiske skattemyndigheders krav var bestridt, ændrer ik-ke på, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, som Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS rådgiver, var nødsaget til at tage højde for det mulige skattekrav.

Det var således indlysende, at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS var insolvent, hvis de britiske skattemyndigheders krav viste sig at være berettiget, jf. principperne i Højesterets domme optrykt i UfR 2007, side 2128 H (LEP-dommen) og UfR 2017, side 2838 H (Camping Parken-dommen).

I Højesterets dom trykt i UfR 2007, side 2128 H (LEP-dommen), anførte landsretten i præmisserne følgende herom, som blev tiltrådt af Højesteret:

*” Da selskabets ledelse i oktober 1998 besluttede at indstille aktiviteterne og afvikle selskabet, havde man længe været bekendt med Skatteministeriets krav, og selskabet havde tidligere på året selv anlagt en retssag herom. **Det var åbenbart, at selskabet var insolvent, hvis kravet viste sig at være berettiget . Landsretten finder ikke, at forhold vedrørende sel-skabets indsigelser mod kravet eller selskabets afvikling i øvrigt kunne begrunde, at ledelsen i forbindelse med afviklingen helt så bort fra muligheden for, at kravet kunne være berettiget. Landsretten finder herefter, at selskabet ved ikke at sikre en ligelig fordeling af sel-skabets aktiver blandt kreditorerne på uforsvarlig måde har tilsidesat hensynet til Skatteministeriet og derved pådraget sig et erstatningsansvar for denne kreditors tab.**”*
[min fremhævning]

Det er således fastslået i retspraksis, at ledelsen ikke kan se bort for rejste krav, blot fordi de er bestridte. Det kan ledelsens rådgiver naturligvis heller ikke. Som insolvensrådgiver skal man i disse tilfælde både varetage sin direkte klients interesser, men også tillige klientens potentielle kreditorers rettigheder, når konkursen er truende.

At der ved *insolvensvurderingen* i relation til ansvar og omstødelse også skal lægges vægt på *potentielle krav*, uanset om disse krav er bestridt, og uanset om kravene senere nedsættes, følger af Højesterets dom, optrykt i UfR 2017, side 2838 H. I denne sag havde skattemyndighederne fremsendt forslag til afkrævning af ca. 9,5 mio. kr. i moms hos et selskab. Uagtet at der ikke forelå endelig afgørelse fra Skattemyndighedernes side, og uanset at kravet var bestridt af selskabet, så skulle dette krav tages i betragtning ved insolvensvurderingen, også af selskabets bankforbindelse, der fik etableret virksomhedspant, efter at selskabet var blevet varslet med et moms krav.

Såvel Sø- og Handelsrettens Skifteret som Østre Landsret har i øvrigt i den konkrete sag allerede taget stilling til Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS insolvens. Afgørelsen heraf gav reelt sig selv, allerede fordi udlånet til Virksomhed ApS 5 skete på sådanne vilkår, at fordringen ikke kunne kræves tilbage på anfordring.

Af landsrettens præmisser i kendelse af 11. februar 2016 (...), hvor skifterettens dekret blev stadfæstet, anføres det (...):

” HMRC fik fuldt medhold i deres krav vedrørende 23 af 26 ”sample Chains” og har efterfølgende frafaldet ca. halvdelen af transaktionskæderne og det samlede krav. HMRC har anført, at begrænsningen skyldes pro-cesøkonomiske overvejelser, og at HMRC har udvalgt de transaktionskæder, hvor der var ”den bedste dokumentation og den stærkeste sag.”

Landsretten finder herefter, at også HMRC's krav vedrørende de resterende 355 transaktionskæder som udgangspunkt har den fornødne klarhed, og at de kærrende ikke heroverfor har godtgjort, at der er en sådan usikkerhed med hensyn til kravet, at det ikke kan danne grundlag for afsigelse af konkursdekret.

Da de kærende herefter utvivlsomt er insolvente, jf. konkurslovens § 17, og da HMRC af de af Sø- og Handelsretten anførte grunde har en retlig interesse i konkurs, stadfæster landsretten den påkærede afgørelse.”

[min fremhævning]

De supplerende 355 transaktionskæder var opgjort til et tab på 189.254.176,08 kr. Det er irrelevant, at denne del af fordringen først blev medtaget senere som konkursfordring, idet der som redegjort for oven-for i medfør af retspraksis ikke ved insolvensvurderingen kan ses bort fra bestridte krav.

Med landsrettens kendelse kan det lægges til grund, at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS var eller i hvert fald ved overførslen den 29. november 2013 blev insolvent. Det skal i den forbindelse fremhæves, at kravet efterfølgende er godkendt på fordringsprøvelsesmøde af 13. april 2023 (...) af en ud-peget ad hoc kurator, Advokat 3.

3.2.3. Særligt om rådgivning, når skattemyndighederne kan lide tab
Ud over de tilfælde hvor en klient er insolvent eller må forventes at bli-ve det, hvis en bestridt fordring anerkendes, skal advokater tillige udvi-se en særlig agtpågivenhed, når man rådgiver om forhold, der medfører et potentielt tab for skattemyndighederne. Det ændrer ikke ved vurde- ringen, at der er tale om et andet lands skattemyndigheder.

Senest er dette kommet til udtryk i Højesterets dom af 20. november 2023 trykt i UfR 2024, side 746 H (Bech Bruun-dommen), hvor Højeste- ret fandt anledning til at komme med nogle generelle bemærkninger om ansvarsvurderingen:

*” Ved vurderingen af, om en advokat ved sin rådgivning af en klient har handlet ansvarspådragende over for skattemyndighederne, er det afgøren-de, om advokaten på **uforsvarlig måde har tilsidesat skattemyndig-hedernes** interesser. Om dette er tilfældet, beror på en samlet vurdering af omstændighederne på tidspunktet for advokatens rådgivning.*

*I vurderingen indgår som et centralt element, om de **dispositioner, som advokaten har rådgivet om, havde et forretningsmæssigt formål** , og om dispositionerne havde en **usædvanlig** karakter.*

*Herudover indgår det nærmere indhold af **advokatens opdrag samt den rådgivning** , som advokaten har ydet i det enkelte tilfælde.”*
[mine frem-hævninger]

Overførslen til Virksomhed ApS 5 havde ikke et forretningsmæssigt formål for Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS. Virksomhed ApS 5 var ikke i koncern med Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS, og formålet med lånet var alene at bringe midlerne i kreditorly samtidig med, at de kunne bruges til advokatom-kostninger i datterselskabet, hvor Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte var likvidator. Overførslen skete således alene i Efternavn-familiens interesse.

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte havde i konsekvens af sit kendskab til om-stændighederne en særlig anledning til at være ekstra opmærksom på den betydelige risiko, der var for at tilsidesætte de britiske skattemyn-

digheders interesser ved udbetalingen af indeståendet på klientkontoen den 29. november 2013. Det gøres i forlængelse heraf gældende, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte på uforsvarlig vis tilsidesatte de britiske skat-temyndigheders interesser.

...

3.2.4. Ansvar fastslået i konkurskarantænesag

...

Østre Landsret har således [i sagen om at pålægge Person 1] allerede kvalificeret dispositionerne som groft uforsvarlige. Det gøres i forlængelse heraf gældende, at dispositionerne følgelig også må være ansvarspådragende.

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte medvirkede ved udbetalingen af midlerne til den groft uforsvarlige handling. Der stilles i denne sammenhæng ikke ved ansvarsvurderingen krav om, at konkursboet ved bevisvurderingen skal godtgøre, at der forelå fortsat til medvirken, hvorimod ansvarsgrundlaget er en uagtsomhedsvurdering.

Spørgsmålet er derfor alene, om Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte ved sin ageren vidste eller burde have vidst, at han ved sin disposition medvirkede til den ansvarspådragende handling.

3.2.5 Viden eller burde viden om hensigten med overførslen den 29. november 2013

Det er ubestridt, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte rådgav Person 1 om indsættelsen af beløbet på klientkontoen, jf. vidneforklaring fra Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte i konkurskarantænesagen mod Person 1 for Østre Landsret, hvor han dog samtidig ikke kunne huske om tilbageførelsen af beløbet var noget, han rådgav om (Østre Landsrets kendelse af 5. november 2020 (...) og Retten i Lyngbys dom, side 11 (...)). Denne forklaring ændrede han dog for Retten i Lyngby i nærværende sag, hvor han nu kunne huske, at han ikke havde rådgivet om udbetalingen (dommen side 12 (...)).

Heroverfor står imidlertid familien Efternavns forklaringer, som i øvrigt harmonerer med det koncernens og familien Efternavns britiske advokats forklaring eller opfattelse af, at "udlånet" af beløbet til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS alene var proforma.

Person 2, Person 3 og Person 1 har samstemmende under strafansvar forklaret, at hele set-up'et med at overføre midler til advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte klientkonto og efterfølgende returnering, således at beløbet kunne (gen)udlånes til Virksomhed ApS 5, skete efter rådgivning fra advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, hvorfor han således var bekendt med hele konstruktionen.

Person 2 har for Sø- og Handelsretten i 2019 forklaret (...), at " ***Al-le og herunder Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte vidste dog godt, at midler skulle føres tilbage igen . Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte advarede dog ikke imod, at dette kunne give anledning til kritik***" . [min fremhævning].

Person 1 forklarede for Sø- og Handelsretten i 2019, at han kunne vedstå sig Person 2's forklaring afgivet samme dato (...).

Tilsvarende har Person 3 for Sø- og Handelsretten i 2019 forklaret (...), at de kritikpunkter, der er rejst i nærværende sager, alle har været drøftet med advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte.

I karantænesagen mod Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte forklarede Person 3 til-lige (...), at det var advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte kontor, der rådede dem til at betale et større beløb til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS, således at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS fremstod solvent, men at det "fra starten" var meningen, at pengene skulle føres tilbage igen til Virksomhed ApS 5:

"[...] Virksomhed ApS 2 ville undgå en konkurs, da dette ville forhindre selskabet i at forsvare sig mod det engelske skattekrav. Som led heri rådede Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte kontor dem til, at Virksomhed ApS 5 skulle betale et større beløb til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS, således at dette fremstod solvent. Det var dog fra starten meningen, at pengene skulle føres tilbage igen.

Der blev endvidere efter rådgivning fra advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte og hans medarbejdere ydet rådgivning omkring kassekreditkontrakten."

Familien Efternavns britiske advokat Person 6 anførte følgende for Court of Appeal, jf. Court of Appeals dom af 30. juli 2014, note 36 (...):

"Advokat Person 6 har forgæves forsøgt at anføre, at de dispositioner, som medførte, at pengene blev stillet til rådighed for Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS tids nok til behandlingen af konkursbegæringen i den danske skifteret i slutningen af 2013, var af en sådan karakter, at de ville have forhindret Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS i at bruge pengene til andre formål end at yde et lån tilbage til Virksomhed ApS 5. Men dette er efter min opfattelse fuldstændigt i modstrid med advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte forklaring til den danske skifteret om, at han på sin klientkonto havde tilstrækkeligt med penge til at opfylde dommen, som udgjorde grundlaget for konkursbegæringen. [min fremhævning]

Der er således uoverensstemmelse mellem advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte "nye forklaring" for Retten i Lyngby i denne sag på den ene side, og familien Efternavns forklaringer under de verserende karantænesager samt det af den britiske advokat Person 6 anførte for Court of Appeal.

Selv hvis retten måtte finde, at Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte ikke havde rådgivet om, eller var bekendt med, at det var hensigten at tilbageføre beløbet til Virksomhed ApS 5, så gøres det gældende, at han burde have været bekendt med risikoen derfor, hvilket under de konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt til at blive holdt erstatningsansvarlig.

I vurderingen heraf er det væsentligt at inddrage karakteren af de krav, som konkurssagen omhandlede, samt advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte kendskab til driften og de involverede selskaber samt hans øvrige rådgivning.

3.2.6. Baggrunden for skattekravene

På tidspunktet for overførslen den 29. november 2013 var der ikke længere drift i Koncern, idet det oprindelig driftsselskab Virksomhed ApS 2 (tidligere Virksomhed A/S 1) var under frivillig likvidation, hvor advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte den 26. juni 2013 var blevet udpeget som likvidator. Han var ligeledes likvidator i Virksomhed ApS 2 (tidligere Virksomhed ApS 3), som ejede 49% af Virksomhed ApS 2 (tidligere Virksomhed ApS 1).

Baggrunden, for at driften var indstillet, var netop, at koncernen og ejerne var blevet mødt af et erstatningskrav fra de engelske skattemyndigheder på samlet 40.391.100,01 £. Kravet udsprang af erstatningskrav for medvirken til momspligtige handler, hvor senere led i kæden undlod at betale salgsmoms. I datterselskabet, Virksomhed A/S 1, blev et omfattende antal mobiltelefoner solgt til kunder hjemmehørende i andre EU-lande, inden mobiltelefonerne blev solgt gennem en transaktionskæde af selskaber England, hvor et af de britiske selskaber i transaktionskæden undlod at afregne moms over for de britiske skattemyndigheder.

Den 19. april 2013 afsagde High Court of Justice deldom (...), hvor de sagsøgte selskaber og personer, herunder Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS, blev kendt solidarisk erstatningsansvarlige for et beløb på 1.278.527,71 £ med tillæg af omkostninger og renter (...).

Uagtet at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte var uenig i dommen, kunne han ikke i sin rådgivning og ageren se bort fra kravene, dels henset til at en dommer fra High Court of Justices havde fundet, at der forelå erstatningsansvar for medvirken til momssvig, dels da såvel fogedretten (fx ...) som Østre Landsrets (...) i arresterne havde fastslået, at der forelå forstikkelsesrisiko.

3.2.7. De konkrete overførsler og proforma synspunktet

Som konsekvens af det rejste krav fra de britiske skattemyndigheder havde persongalleriet omkring Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS overdraget koncerrens aktivitet til Virksomhed ApS 5, der ikke var i samme koncern, men konkursretligt nærtstående, jf. konkurslovens § 2 (ejet af Efternavnfamilien).

I tilknytning dertil var der tillige lånt betydelige midler ud til Virksomhed ApS 5 fra Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS. Herefter havde Koncern primært haft aktiver i form af tilgodehavender mod Virksomhed ApS 5 og udgifter til advokater til førelse af retssager i en række lande, herunder i Storbritannien og Danmark. Det præcise lånetidspunkt for de oprindelige lån er uklart, men det skal fremhæves, at der i hvert ikke var noget indestående i banken under den foretagne arrest den 18. maj 2010.

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte udarbejdede efterfølgende på vegne Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS såvel lånedokument af 28. september 2010 (...) med en låneramme på 30.000.000 kr. samt lånedokument af 9. marts 2011 (...) med en låneramme på 10.000.000 kr., hvorfor advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte havde kendskab til, at midlerne blev udlånt på uopsigelig basis i 10 år til Virksomhed ApS 5.

Tilbagebetalingen af lånet i november 2013 skete ikke i overensstemmelse med de tidligere låneaftaler, og må henset til omstændighederne anses for usædvanlige og ikke forretningsmæssigt begrundet. Under de konkrete omstændigheder og forklaringerne fra ledelsen må overførselen anses for ren proforma for at give advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte troværdighed over for skifteretten ved sin argumentation for insolvens. Der var således reelt ikke tale om en tilbagebetaling af lånet. Henset hertil må det have stået alle parterne klart, herunder Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, at pengene straks skulle returneres til Virksomhed ApS 5, således at de igen var i kreditorly.

3.2.8. Bemærkninger til god advokatskik og pligten til at følge klientens instruks

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte har som et hovedanbringende i relation til ansvarsgrundlaget gjort gældende, at han var forpligtet og berettiget til at følge sin klients instruks, og at han ikke kunne have handlet anderledes. Dette anbringende følges af Retten i Lyngby.

Dette er et af de afgørende forhold, som landsretten skal tage stilling til i denne sag.

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte har påberåbt sig punkt 3.8.4 i CCBE's Code of Conduct, hvorefter følger, at klientmidler hurtigst muligt skal overføres til ejerne.

Det bestrides, at en advokat er forpligtet til at overføre midler straks efter instruks fra en klient, såfremt advokaten vidste eller burde vide, at der var risiko for, at dette vil medføre et retsbrud over for tredjemand.

Det gøres i den forbindelse gældende, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte, hverken i medfør af de advokatetiske regler eller CCBE's Code of Conduct, har været forpligtet til at udbetale klientmidlerne, inden skifteretten den 13. december 2013 havde afsagt kendelse.

De advokatetiske regler er Advokatrådets fortolkning af den eksisterende rets- og nævnspraksis. Såvel de advokatetiske regler som CCBE's adfærdskodeks er alene retningslinjer, der kan indgå i Advokatnævnets og domstolens vurdering af, om en advokat har overtrådt god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126. CCBE's adfærdskodeks finder i øvrigt alene *direkte anvendelse* for danske advokaters grænseoverskridende virksomhed inden for EU, jf. artikel 4.2 i de dagældende advokatetiske regler (AER) og artikel 2.1 i de nugældende regler.

I den konkrete situation var advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte hverken forpligtet eller berettiget til at tilbagebetale midlerne, idet han vidste eller burde vide, at midlerne ville blive unddraget for kreditorerne i Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS.

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte har heroverfor gjort gældende, at udbetaling af klientmidler til klienten altid vil være udtryk for en sædvanlig disposition.

Konkursboet bestrider på ingen måde, at en advokat sædvanligvis skal følge klientens instruks om at overføre de betroede midler til klienten, ligesom en advokat generelt skal følge sin klients instrukser. Pligten hertil gælder dog aldrig uden fravigelser.

Når en advokat agerer rådgiver for insolvente klienter, har advokaten – ud over forpligtelsen over for klienten – imidlertid også en særlig forpligtelse til tillige at sikre, at klienten ikke foretager handlinger i strid med konkurslovens regler og lighedsprincippet til skade for klientens kreditorer, herunder skattemyndighederne. Advokatens rådgivning eller medvirken til retsbrud kan ikke kun være ansvarspådragende for klienten men også for advokaten. Dette følger af den allerede omtalte retspraksis.

Det følger af artikel 1 i de dagældende advokatetiske regler (AER), som vedtaget på Advokatrådets møde den 7. april 2011, at:

” Advokaten indtager i et retssamfund en særlig stilling. Advokatens opgave er at fremme retfærdighed og modvirke uret.

Advokaten skal aktivt varetage og forsvare sin klients rettigheder og friheder samt være klientens rådgiver.

Advokaten skal ved sin repræsentation af klienten iagttage fortrolighed samt bevare sin uafhængighed og integritet, herunder i forhold til staten.

Advokaten har juridiske og etiske forpligtelser over for klienten.

Advokaten skal også under udførelsen af sine pligter for klienten udvise den nødvendige respekt over for personer og myndigheder, som advokaten har kontakt med på klientens vegne.”

Det fremgår således også af Person 7 og Person 8's kommentarer til bestemmelsen, at:

” [...] advokaten [har] en særlig forpligtelse til at sikre, at regler overholdes, selvom dette ikke umiddelbart i alle tilfælde fremstår som værende i klientens interesse . Herved får advokatens rådgivning en særlig etisk side. Det er disse forpligtelser, som i overordnede termer er anført i bestemmelsen i AER.” [min fremhævning]

Videre følger det af artikel 17.1 i de dagældende advokatetiske regler, at:

” En advokat må ikke ved udførelse af en sag gå videre, end berettigede hensyn til varetagelse af klientens interesser tilsiger.”

Advokater er således aldrig forpligtet til at foretage dispositioner, herunder udbetale midler efter instruks fra klienterne, såfremt advokaten ved eller burde vide, at denne disposition vil medføre et retsbrud overfor tredjemand. En sådan retstilstand vil være særdeles problematisk og vil generelt kunne retfærdiggøre ethvert retsbrud over for tredjemænd,

idet de fleste kreditorforringende og forrykkende dispositioner er efter klientens instruks og i klientens interesse.

Dette er heller ikke Advokatnævnets praksis. Der henvises i denne forbindelse til Advokatnævnets kendelse af 28. februar 2017 i sagsnr. 2016 - 3437/MKJ, hvor en advokat havde bistået sin klient med at føre aktiver i kreditorly hos klientens ægtefælle.

I nærværende sag kan det lægges til grund, at Sø- og Handelsrettens Skifteret havde optaget sagen til kendelse til afsigelse den 13. december 2013, da Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte den 29. november 2013 valgte at udbetale det beløb, som han dagen inden over for skifteretten have procederet på indestod på hans klientkonto.

Det gøres i denne forbindelse gældende, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte var forpligtet til ikke at ændre på de faktiske omstændigheder, som han havde procederet på dagen før, inden retten havde afsagt kendelse. Det ville på ingen måde have været i strid med god advokatskik, hvis advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte i første omgang havde ventet til den 13. december 2013, hvor skifteretten havde tilkendegivet, at der ville blive afsagt kendelse i sagen.

3.2.9. Opsummering vedrørende de faktiske omstændigheder

Vurdering, af hvorvidt advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte har handlet ansvar-spådragende ved at have udbetalt indeståendet på klientkontoen til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS den 29. november 2013 efter anmodning fra klienten, skal *ikke ses isoleret set*.

Ansvarret skal derimod vurderes ud fra de konkrete forhold og de omstændigheder som forelå ved dispositionens foretagelse samt den viden eller burde-viden, som advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte havde på disposition-stidspunktet, idet også de efterfølgende dispositioner kan understøtte vurderingen og belyse hensigten med overførslen, der alene var at bringe midlerne i kreditorly.

Om den samlede bevisbyrde for, at den foretagne overførsel medfører et erstatningsansvar skal det opsummeres:

For det første har Østre Landsret ved kendelse af 11. februar 2016 (...) allerede fundet, at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS den 29. november 2013 *var insolvent*, da der ikke kunne ses bort fra det fulde erstatningskrav, ligesom Sø- og Handelsretten ikke fandt, at tilgodehavendet mod Virksomhed ApS 5 afkræftede formodningen for insolvens.

For det andet fandt Østre Landsret i kendelse af 5. november 2020 (...), at overførslen til Virksomhed ApS 5 den 29. november 2013 *var groft ufor-svarlig*.

For det tredje skete overførslen den 29. november 2013 efter fristdagen, som var den 9. september 2013 (...), hvorfor overførslen utvivlsomt var omstødelige efter konkurslovens § 72 og derfor en skærpende omstændighed i forhold til ansvarsnormen over for advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte.

For det fjerde skete overførslen *efter* sagerne var optaget til kendelse, men *inden* kendelsen blev afsagt den 13. december 2013, som varslet af skifteretten (idet sagen var optaget til afsigelse kendelse) (...).

Da advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte valgte af få midlerne ind på klientkonto-en – alene til brug for hans procedure i skifteretten i konkursagerne -så medførte det også særskilt forpligtelse for ham til at varetage såvel klientens som kreditorernes interesse i den givne situation.

Han vidste, at der var risiko for, at selskabet ville blive taget under konkursbehandling, ligesom han fra arresterne vidste, at landsretten havde fundet, at der forelå forstikkelsesrisiko og betydelig risiko for, at midlerne ville blive bragt i kreditorly. Det ændrer ikke på vurderingen, at der af forskellige årsager gik længere tid, før konkursbegæringen blev fremmet.

For det femte er det ubestridt, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte vidste, at konkursfordringen baserede sig på en britisk afgørelse fra High Court of Justice, hvorved de britiske skattemyndigheder (HMRC) den 19. april 2013 (...) havde opnået *deldom* over for Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS og de øvrige koncernselskaber og ultimative ejere angående 23 ud af 26 prøvede transaktioner (ud af i alt 719 transaktioner).

Der var ifølge de britiske domstole allerede i første instans blevet vurderet, at der var tale om medvirken til momssvig.

For det sjette skal det fremhæves, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte generelt har været advokat for Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS og de øvrige koncernselskaber siden i hvert fald 2010 ("*Han kom i kontakt med familien Efternavn i be-gyndelsen af 2008, ...*" (...)), hvor han bistod selskaberne med strategien for alle kravene fra de forskellige landes skattemyndigheder, ligesom han var likvidator i to af selskaberne i koncernen pr. 26. juni 2013, for hvilke en betydelig del af advokatregningerne, som midlerne i kreditorly skulle anvendes til, vedrørte.

Det er ikke en diskulperende omstændighed, at midlerne skulle anvendes til advokatombudsninger i verserende retssager. Dette formål kan ikke fritage advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte for ansvar for at medvirke til at bringe midler i kreditorly.

Der henvises i denne forbindelse til, at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS advokat for Court of Appeal gjorde gældende, at "*pengene blev udlånt til Virksomhed ApS 5, fordi HMRC ellers ville have gjort udlæg i disse*", jf. punkt 34 i præmisserne i Court of Appeals dom af 30. juli 2014 (...).

Hertil bemærkede Court of Appeal i samme punkt (...), at:

" Men en skyldner har ikke ret til at indhegne penge, som ellers kunne bruges til at betale det beløb, som fordringshaver har fået dom for at have til gode, for at kunne bruge dem til at dække fremtidige udgifter til retssa-ger, heller ikke i dette land."

Det samme gør sig gældende efter dansk ret, jf. eksempelvis Højesterets kendelse, optrykt i UfR 2021, side 1729 H, hvor Højesteret fandt, at der kunne foretages udlæg i et indestående på en klientkonto hos en advokat, selvom skyldneren anførte, at udlægget fratog ham midler til at føre sag mod skattemyndighederne.

Med henvisning til de ovenfor anførte om ansvarsgrundlaget og de faktuelle omstændigheder i sagen fastholdes det, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte ved at have udbetalt klientindeståendet til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under de givne omstændigheder har handlet ansvarspådragende.

3.3. KAUSALITET, ADÆKVANS OG TAB

...

Det fastholdes derfor i sin helhed, at konkursboet har lidt et tab, og at tabet som følge af advokat Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte retsstridige disposition, herunder hans involvering i lånekonstruktionerne og kendskab til Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS økonomiske forhold i øvrigt, var en kausal og adækvat følge, da lånekonstruktionerne i sagens natur ville føre til, at midlerne straks efter udbetaling ville blive bragt i kreditorly hos Virksomhed ApS 5, hvorved de økonomiske midler samtidig ville blive unddraget fra de britiske skattemyndigheder.

...

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte har i ankeduplikken som noget nyt hæftet sig ved, at hverken konkursboet eller hovedkreditor har søgt at gennemføre erstatningskrav mod eksempelvis Person 1, Person 2 eller Person 3, ligesom omstødelsessagen mod Virksomhed ApS 5 ikke blev gennemført, hvilket synes irrelevant i denne sag.

Det bestrides, at konkursboet ikke har foretaget de nødvendige tabsbegrænsningsskridt. Det bemærkes i den sammenhæng, at Person 1 og Person 2 begge var personlig konkurs. Person 3 var alene direktør i Virksomhed ApS 5, og et ansvar over for hende skulle således ske ved hæftelsesgennembrud. Det ville ikke være økonomisk ansvarligt for konkursboet at føre sager mod disse personer. Omstødelsessagen mod Virksomhed ApS 5 blev anlagt den 11. august 2016 (...), men den blev som følge af selskabets økonomiske situation forligt ved forligsaftale af 29. november 2016 sammen med en række andre krav. Konkursboet har vurderet, at det var den økonomiske bedste situation for konkursboets kreditorer, idet Virksomhed ApS 5 var uden midler til at betale det fulde beløb. Det var samtidig en del af forligsaftalen, at Virksomhed ApS 5 skulle have truffet beslutning om solvent likvidation inden 31. december 2021. Selskabet er opløst ved likvidation.

Kurator skal varetage kreditorernes interesser og sikre aktiver bedst muligt. At påbegynde eller fortsætte en retssag mod et selskab eller person, der ikke kan betale, medfører alene yderligere advokatombudsninger. I forvejen er en betydelig del Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS oprindelige frie midler anvendt på advokatombudsninger.”

Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte har i påstandsdokument af 2. september 2024 supplerende anført navnlig:

”4. Anbringender

...

Klienten har således ”krav på” egne midler indestående på klientkonto, jf. Højesterets dom gengivet i UfR 2021.1729 H (idet advokaten kan fradrage beløb, men alene efter aftale med klienten).

Det ville kræve klar hjemmel for en advokat at modsætte sig sin klients instruktion om udbetaling af klientens egne midler indestående på klientkonto, og en sådan klar hjemmel foreligger på ingen måde.

...

Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte rådgav i øvrigt ikke om udbetaling af inde-stændet på klientkontoen til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS den 29. november 2013.

Appellanten kan ikke støtte ret på kendelserne om konkurskarantæne. Advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte blev som likvidator i Virksomhed ApS 2 – og som allerede nævnt – pure frifundet. Person 1 blev pålagt konkurskarantæne, men mens Sø- og Handelsretten begrundede det med hans viderebehandling af det udbetalte beløb den 29. november 2013, fandt Østre Landsret det nødvendigt at anlægge en samlet vurdering, der også indbefattede forhold i 2010 og 2011.

...

Afslutningsvis under forberedelsen af ankesagen har det appellerende konkursbo søgt at tilpasse sin argumentation til, at advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte alene skulle have sat udbetalingen af klientmidler i bero, indtil Sø- og Handelsrettens kendelse om konkursbegæringen forelå. Det ændrer dog ikke på, at der mangler ansvarsgrundlag – som redegjort for ovenfor – og giver i øvrigt heller ikke nogen mening.”

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen angår, om advokat Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte er erstatningsansvarlig over for Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs, fordi han den 29. november 2013 fra Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS klientbankkonto hos Advokatfirma overførte 16.650.200 kr. til Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS bankkonto, hvorefter Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS samme dag overførte beløbet til Virksomhed ApS 5. Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS var på tidspunktet for overførslerne begæret konkurs, og skifteretten havde optaget spørgsmålet om afsigelse af konkursdekret til afgørelse.

Landsretten tiltræder, at Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte var bekendt med, at det overførte beløb fra Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS til klientbankkontoen på 16.650.200 kr. stammede fra Virksomhed ApS 5. Landsretten lægger ved vurderingen heraf navnlig vægt på oplysningerne om Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte rådgivning i forbindelse med at lade Virksomhed ApS 5 overtage driften i Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS koncernen fra Virksomhed ApS 1,

udarbejdelsen af gældsbrevene mellem Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS og Virksomhed ApS 5 i

2010 og 2011, hans kendskab til Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS koncernen samt hans rådgiv-ning af koncernen og Efternavn-familien.

Endvidere finder landsretten af de grunde, som byretten har anført, at Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte i hvert fald måtte anse det for overvejende sandsynligt, at beløbet, efter at være blevet overført fra klientbankkontoen til Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS bankkonto, ville blive tilbageført til Virksomhed ApS 5.

Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte må desuden som advokat og som følge af sin indsigt i alle forholdene vedrørende konkursfordringen samt den ovennævnte rådgiv-ning af navnlig Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS koncernen og Efternavn-familien have indset, at der forelå en nærliggende risiko for, at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS blev erklæret konkurs som følge af deldommen af 19. april 2013 afsagt af High Court of Justice. Lands-retten bemærker herved, at Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS ved denne deldom, der vedrørte 26 af de oprindeligt 719 påståede transaktionskæder ("momskarruseller") i tvisten med de britiske skattemyndigheder, blev fundet erstatningsansvarlig for med-virken til momsunddragelse for ca. 15,5 mio. kr.

Landsretten tiltræder herefter, at pengeoverførslen fra klientbankkontoen til Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS bankkonto var en medvirkende årsag til, at pengene blev und-draget fra at tjene til fyldestgørelse af Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS kreditorer og dermed til konkursboets tab.

Ved vurderingen af, om Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte handlede culpøst, er spørgsmålet navnlig, om der i den givne situation var en særlig forpligtelse over for kreditorerne til at tilbageholde beløbet på klientbankkontoen, indtil skifterettens afgørelse om afsigelse af et konkursdekret forelå.

Landsretten lægger til grund, at Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte i et processkrift af 22. november 2013 til Sø- og Handelsretten redegjorde for, at Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS aktiver på i alt ca. 29,3 mio. kr. bestod af udlån på i alt ca. 29 mio. kr. til andre virksomheder, og at låntager af 22,5 mio. kr. var "fuldgod", idet lånet ville kun-ne indfries i fornødent omfang. Det lægges endvidere til grund, at han under skifteretsmødet i Sø- og Handelsretten den 28. november 2013 procederede i det i dommen beskrevne omfang, og herunder at han til støtte for sin procedure fremlagde et kontoudskrift af 27. november 2013 vedrørende Appellant ApS', tidligere Sagsøger ApS klientbankkonto, der viste et klienttilsvar på 16.650.200 kr.

Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS blev ved pengeoverførslerne fra Virksomhed ApS 5 tilført likvide midler, som ikke tidligere var i selskabet, men som fremgik af selskabets års-rapport som aktiver i form af tilgodehavender. Overførslerne må anses for at være sket alene med det formål at vise den fornødne likviditet i Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS over for skifteretten og konkursrekvirenten.

Landsretten lægger ved denne vurdering navnlig vægt på forklaringerne om formålet med overførslerne sammen-

holdt med det, der var tilkendegivet i processkriftet af 22. november 2013 over for skifteretten og konkursrekvirenten.

Den foreliggende situation er herefter ikke sammenlignelig med de situationer, hvor advokater medvirker til, at likvide midler på en klientbankkonto, der *på forhånd* indgår i skyldnerens formue, føres ud med den konsekvens, at midlerne unddrages fra at tjene skyldnerens kreditorer til fyldestgørelse.

Landsretten tiltræder herefter, at der for Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte ikke forelå en forpligtelse over for kreditorerne til at tilbageholde beløbet.

På denne baggrund, og da det efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder ikke i øvrigt er godtgjort, at Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte adfærd i forbindelse med skifteretsmødet den 28. november 2013 forhindrede konkursdekretet i at blive afsagt med tab til følge for konkursboet, tager landsretten Appelindstævntes, tidligere Sagsøgte påstand om stadfæstelse af byrettens dom til følge.

Efter sagens udfald skal Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs i sagsomkostninger for landsretten betale 400.000 kr. til Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte til dækning af ud-gifter til advokatbistand ekskl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb samt ho-vedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs inden 14 dage betale 400.000 kr. til Appelindstævnte, tidligere Sagsøgte. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 05-11-2024 kl. 10:01

Modtagere: Appellant ApS, tidligere Sagsøger ApS under konkurs ved kurator Boris Frederiksen og Gunvor Sundgaard Happe, Advokat (H) Ole Spiermann, Appelinstævnte, tidligere Sagsøgte, Advokat (H) Gunvor Sundgaard Happe, Øvrige Boris Frederiksen